

Versiune anonimată

Traducere

C-522/21 – 1

Cauza C-522/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

24 august 2021

Instanța de trimitere:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Germania)

Data deciziei de trimitere:

18 august 2021

Apelant-pârât:

MS

Intimată-reclamantă:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[omissis]

**Pfälzisches Oberlandesgericht
Zweibrücken**

Ordonanță

în litigiul dintre

MS, [omissis] Thür

-apelant-pârât -

[omissis]

și

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [omissis] Bonn

RO

- intimată-reclamantă -

[omissis]

având ca obiect despăgubiri pentru contrafacerea protecției soiurilor de plante

În urma ședinței din 18 august 2021, Camera a patra civilă a Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Tribunalul Regional Superior din Zweibrücken, Germania) [omissis] [compunerea completului de judecată]

a decis:

- I. Suspendă procedura.
- II. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 primul paragraf litera (b) și al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, următoarea întrebare preliminară:

Articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 de stabilire a normelor de aplicare a derogării prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2100/94 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante, în măsura în care poate fi solicitată – în condițiile menționate în această dispoziție – o despăgubire minimă în quantum egal cu de patru ori redevența, este compatibil cu Regulamentul (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante (denumit „regulamentul de bază”), în special cu articolul 94 alineatul (2) prima teză din acesta?

Motive:

I.

Părțile în litigiu sunt în dezacord – în măsura în care prezintă încă interes în apel – cu privire la repararea, în temeiul dreptului în materie de protecție comunitară a soiurilor de plante, a prejudiciului cauzat prin cultivare neautorizată.

Reclamanta este o asociație de titulari de protecție comunitară a soiurilor de plante, organizată sub forma unei societăți cu răspundere limitată; ea a fost mandată de aceștia să exercite drepturile de protecție, în special pentru a valorifica, în nume propriu, drepturi de informare și de plată.

Pârâtul este un agricultor căruia reclamanta i-a solicitat în primă instanță, între altele, să furnizeze informații cu privire la cultivarea efectuată de el în ceea ce privește orzul de iarnă „KWS Meridian”, protejat în temeiul dreptului comunitar. În cadrul procesului, pârâtul a furnizat pentru prima dată informații cu privire la întinderea prelucrării semințelor sus-menționate în anii precedenți, după cum urmează:

- Anul de comercializare 2012-2013 24,50 decitone (1 dt= 100 kg)
- Anul de comercializare 2013-2014 26,00 dt
- Anul de comercializare 2014-2015 34,00 dt
- Anul de comercializare 2015-2016 45,40 dt

Ulterior, după ce pârâtul a plătit redevența uzuală simplă (redevența pentru semințe certificate = 11,95 euro per dt) pentru anul de comercializare 2015-2016, în cuantum de 537,75 euro (11,95 euro x 45 dt), cerută cu titlul de despăgubire (remunerație echitabilă) în temeiul articolului 94 alineatul (1) din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994, care trebuia plătită pentru producția sub licență (a se vedea Hotărârea din 9 iunie 2016, Hansson, C-481/14, [*omissis*] [trimitere la doctrina națională] [EU:C:2016:419]), reclamanta a solicitat, prin înscrisul depus de avocat la 26 noiembrie 2019, plata unei despăgubiri suplimentare în cuantum de 2 151 de euro (egal cu de patru ori redevența forfetară pentru anii de comercializare 2013-2014 și 2014-2015, cu deducerea, în fiecare caz, a redevenței simple plătite subsecvent în cuantum de 310,70 euro și de 406,30 euro = 932,10 euro și 1 218,90 euro) și în cuantum de 1 613,25 euro (egal cu de patru ori redevența forfetară pentru anul de comercializare 2015-2016, cu deducerea redevenței simple) în temeiul articolului 94 alineatul (2) din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994, coroborat cu articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul (de punere în aplicare) (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995.

Pârâtul a contestat în primă instanță temeinicia acestei cereri de plată suplimentare.

El a susținut că, prin plata redevenței simple în locul redevenței pentru cultivarea produsului recoltei [articolul 5 alineatul (5) din Regulamentul (de punere în aplicare) (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995, coroborat cu Regulamentul (de punere în aplicare) (CE) nr. 2605/98 al Comisiei din 3 decembrie 1998], prejudiciul cauzat titularului dreptului prin comportamentul său ilicit a fost compensat în mod suficient. O „despăgubire punitivă” suplimentară forfetară ar fi incompatibilă cu jurisprudența Curții de Justiție.

Prin hotărârea finală din 4 decembrie 2020 [*omissis*] [compunerea completului de judecată] [Landgericht Kaiserslautern (Tribunalul Regional din Kaiserslautern, Germania)] a admis capetele de cerere formulate ultima dată, cu excepția unei sume în cuantum de 0,25 euro. În motivarea acordării de despăgubiri suplimentare, hotărârea menționează modul de redactare neechivoc al articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995.

Împotriva acestei hotărâri se îndreaptă apelul pârâtului, căruia nu i se pot aduce obiecții din punct de vedere procedural, prin care acesta din urmă își menține obiectivul respingerii sumelor forfetare cerute cu titlu de despăgubire, majorate cu dobânzi.

Pârâtul apreciază că articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul (de punere în aplicare) (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 nu este conform cu cerințele articolului 94 alineatul (2) din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 și, prin urmare, trebuie declarat nevalid de Curtea de Justiție a Uniunii Europene. Astfel, articolul 94 alineatul (2) din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 nu ar trebui interpretat în sensul că permite stabilirea unei despăgubiri punitive forfetare în favoarea titularului, în speță sub forma unei redevențe de patru ori mai mari. Dimpotrivă, întinderea despăgubirii datorate în temeiul articolului 94 alineatul (2) prima teză din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 ar trebui să corespundă cât mai exact posibil prejudiciilor reale și certe suferite, ca urmare a contrafacerii, de titularul dreptului la protecția soiurilor de plante.

În schimb, reclamanta apără hotărârea pronunțată de Landgericht (Tribunalul Regional), pe care o consideră corectă.

Potrivit concepției sale juridice, articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul (de punere în aplicare)(CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 nu încalcă cerințele prevăzute la articolul 94 alineatul (2) din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994, iar norma este de asemenea conformă cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. Stabilirea unui prejudiciu minim forfetar în cuantum egal cu de patru ori redevența percepută pentru producția materialului de înmulțire al soiului protejat reprezintă o punere în balanță necesară și rezonabilă a intereselor existente având în vedere contrafacerea neautorizată a drepturilor titularului protecției soiurilor săvârșită în mod repetat și deliberat, care este o condiție prealabilă pentru o astfel de despăgubire.

II.

Instanța de trimitere suspendă procedura în apel cu care este sesizată și adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 267 primul paragraf litera (b) și al doilea paragraf TFUE, întrebarea preliminară formulată la punctul II din dispozitiv.

Soluționarea apelului pârâtului depinde, potrivit aprecierii juridice a instanței de apel, numai de aspectul dacă articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul (de punere în aplicare) (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 este sau nu valid.

Dispoziția adoptată de Comisie în acest regulament cu privire la un prejudiciu minim forfetar în cuantum egal cu de patru ori redevența ar putea încălca principiile esențiale ale articolului 94 alineatul (2) prima teză din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 și, prin urmare, ar putea fi nevalidă.

Se poate susține, în favoarea acestei teze, că articolul 94 alineatul (1) din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 urmărește deja să compenseze avantajul obținut de către autorul contrafacerii (agricultorul

neprivilegiat în sensul articolului 14 din acest regulament), care corespunde unui quantum în limita redevenței simple (remunerație echitabilă). În acest context, articolul 94 alineatul (2) prima teză din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 ar putea fi interpretat în sensul că, în cazul contrafacerii săvârșite în mod deliberat sau din neglijență, titularul trebuie să aibă dreptul la repararea unui prejudiciu mai mare (numai) dacă poate demonstra în mod concret acest prejudiciu.

Potrivit aprecierii instanței de trimitere, jurisprudența anterioară a Curții de Justiție a Uniunii Europene indică faptul că articolul 94 alineatul (2) prima teză din Regulamentul de bază (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 se opune unei stabiliri normative a unui prejudiciu minim forfetar, contrar dispoziției articolului 18 alineatul (2) din Regulamentul (de punere în aplicare) (CE) nr. 1768/95 al Comisiei din 24 iulie 1995 (a se vedea Hotărârea din 9 iunie 2016, C-481/14, Hansson, [*omissis*] [referință în doctrina națională] [EU:C:2016:419], punctele 32-34, și Hotărârea din 5 iulie 2012, C-509/10, Geistbeck, [*omissis*] [referință în doctrina națională] [EU:C:2012:416,] punctul 39).

Prin urmare, se ridică întrebarea formulată la punctul II din dispozitiv, al cărei răspuns este rezervat Curții de Justiție a Uniunii Europene. Astfel, un regulament de punere în aplicare, adoptat în temeiul unei abilitări cuprinse într-un regulament de bază, nu poate deroga de la dispozițiile acestuia din urmă și trebuie declarat nevalid în caz de contradicție corespunzătoare (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 2 martie 1999, C-179/97, Regatul Spaniei/Comisia [EU:C:1999:109]).

[*omissis*]

[Semnături și certificare pentru conformitate]